

HARLEQUIN®

Kingitused

013
APRILL

EKSTRA

CHANTELLE SHAW

PAHANDUS PÄRIJA
PÄRAST

Chantelle Shaw
HIS UNKNOWN HEIR
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Chantelle Shaw

© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04240012
ISBN 978-9949-25-209-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

PROLOOG

Ramon Velaqueze eralennuk maandus Londoni lennujaamas täpselt graafiku järgi. Ramon läbis kiiresti tolli ja kui ta lennujaama hoonest väljudes ootava limusiini poole siirdus, hüppas autojuht kohe ligi, et võtta ta kohver.

„Tere tulemast tagasi, härra Velaquez. Loodetavasti läks teie reis korda.“

„*Gracias*, Paul.“ Ramon istus auto tagaistmele ning toetas pea uhkele nahkpolstriga ülelöödud seljatoele. Ta tõstis klaasi varem valmis valatud viski ja soodaveega, mis pärines limusiini joogikapist, ning teda läbis õnnis rahulolutunne. „Hea on jälle kodus olla.“

Kui auto sujuvalt paigalt liikus, mõtiskles ta selle üle, kuidas ta oli alateadlikult kasutanud sõna „kodu“. Sest Inglismaa ei *olnud* ju tema kodu; ta on hispaanlane ja tohutult uhke oma kodumaa ja oma vana ning suursuguse suguvõsa üle. Tema tõeline kodu on Castillo del Toro ja kunagi – ta kartis, et see juhtub mitte nii väga kauges tulevikus, arvestades ta isa terviseprobleeme – saab temast järgmine *duque* de Velaquez ja ta elab pidevalt loosis, ümbritsetuna tervest teenijatearmeest.

Ta teadis oma lapsepõlvest, et selle elu üle valitseb formaalsus ja protokoll; see elu on nii erinev tema Londoni luksusliku katusekorterisundimatust olustikust, kus tal on vähe teenijaid ja ta ise saab nautida vabadustunnet eemal Hispaania meedia ahnetest pilkudest.

Ramon tundis kergelt kihvatust südames, et oli lennanud ärikohtumiselt New Yorgist Inglismaale ja mitte Hispaaniasse. Ta hoolis väga oma vanematest, kuid ta ei tahtnud kuulata järjekordset loengut selle kohta, et ta peab abielluma kõrgest soost hispaanlannaga ja saama järeltulija, et kanda edasi kuulsusrikast sugu. Seega oli ta toonud ettekäändeks kiireloomulise ärikohtumise Londonis.

Ramon teadis, et ta isal, praegusel hertsogil, oli hea meel, et ta oli pühendunud Velaqueze kontserni juhtimisele, kuid kahtlane, kas isa rõõmustaks, kui teaks, et Ramoni Londonisse ruttamise tegelik põhjus oli tungiv soov kohtuda oma inglannast armukesega.

Lauren istus oma töölaua taga ja luges keerukat liisingulepingut, kui ta mobiil helises. Ta süda võpatas ja ta sobras käekotis, naeratus suul, silmates, et helistajaks on Ramon. Lauren oli terve päeva ärevusega oodanud mehe kõnet. Nagu armuvalus teismeline oma esimese armastuse kütkeis, mõtles ta nukralt.

Muidugi on tal täna ka eriline põhjus, miks ta tahab mehega rääkida, tunnistas ta endale, kogedes taas kord seda veidrat tunnet, et ta sööstab kiirliftis alla ja on oma sisemuse maha jätnud. Ta ei olnud veel toibunud šokist, mille oli saanud nädal tagasi – ta ei suutnud siiani uskuda, et see on tõsi. Seetõttu ta ihkaski meeletult kuulda Ramoni häält ja tunda end kindlalt selles, et nende armuloost on arenenud midagi sügavamalt kui tühipaljas juhuslik seksisuhe.

Lähedus, mida Lauren tunnetas, oli viimastel kuudel süvenenud, ja ta kinnitas endale, et see ei ole ainult tema ettekujutus ega soovunelm. Kui ta oli kuus kuud tagasi esimest korda kohanud ööklubis mõistatuslikku hispaanlast, oli ta ajakirjanikust sõber Amy tähendanud, et Ramon Velaquezel on elumehe maine, kuid ta armulood on diskreetsed ja Inglise meedias harva kajastatud.

Lauren ei suutnud eitada meeletut külgetõmmet, mis oli lahvatanud tema ja Ramoni vahel, kuid Amy hoiatust meeles pidades oli ta loonud suhte teadmiseга, et ei mees ega ta ise taha midagi tõsist. Lauren tegeles oma karjääriga ja armastusse suhtus skeptiliselt. Ja ometi oli nende suhe kõikide otsuste kiuste edasi arenenud ning Laureni arvates ei olnud see enam lihtsalt peadpöörítavalt hea seks.

Olgem ausad, Ramon ei soodustanud arutelu oma isikliku elu kohta. Lauren teadis temast ainult seda, et ta perekonna valduses on kuulus veinitehas Põhja-Hispaanias Rioja regioonis. Kuid igas muus mõttes olid nad paar, kes jagas kooselu: seltsi, naeru, ühist huvi kunstigalleriide ja teatri vastu ning viimasel ajal üsna tihti ka Ramoni Londoni-korterit. Sest Lauren jäi alati mehe juurde, kui see linna tuli.

Nende armuloo jooksul oli Lauren selgeks saanud, et mees vihkab igasuguseid tundeavaldusi ja vaistlik tahe ennast kaitsta oli sundinud teda varjama asjaolu, et ta on Ramonisse armunud. Kuid nüüd unustas ta otsuse säilitada rahu ja võttis kiiresti kõne vastu.

Mehe kähe, seksikas häälekõla saatis naudinguvõdina mööda ta selga allapoole. „*Buenas tardes*, Lauren.“

„Ramon.“ Laureni häälel kõlas ärritavalt hingetuna, kuid ta polnud kunagi suutnud kontrollida mõju, mida mees talle avaldas. „Kuidas su reis läks?“

„Edukalt. Sa peaksid mind juba päris hästi tundma, *querida*, et mõista, et ma ei rahuldu vähemaga.“

Ramon naeratas Laureni häält kuuldes. Oli hea olla tagasi Londonis ja veelgi parem teada, et varsti armatseb ta oma ilusa Inglise roosiga, kelle häbeliku naeratus taga peitub meeldivalt kirglik loomus.

Äriasjad olid teda kaks nädalat New Yorgis kinni hoidnud ja ta ootas kannatamatult, et saaks vabaneda seksuaalsest pingest, mis oli kasvanud iga eemalviibitud päevaga. Lauren oli ta mõtetes olnud rohkem, kui ta endale tunnistada tahtis, kuid praegu ei olnud õige aeg endalt küsida, miks oli naisel tema üle selline mõju. Ta ihaldas naist kirega, mida ta varem polnud tundnud ühegi armukese vastu, ja ta teadis, et ka Lauren on täna meeldivalt kannatamatu voodirõõme jagama.

Ta oleks peaaegu alla andnud kiusatusele kutsuda naine pärast tööd oma korterisse, kuid ta pani vastu. Rahulik õhtusöök eksklusiivses restoranis suurendab ta ootust järgnevate naudingute järele ja kuna ta oli keeldunud maitsetust lennukitoidust, ei olnud see pelgalt seksuaalne nälg, mis vajab rahuldamist.

„Ma reserveerisin poole kaheksaks laua Vine'i,“ teatas ta. Ramonile pakkus rahuldust mõelda tagasi oma ärireisile, mis laabus täpselt nii, nagu ta oli planeerinud.

Nagu tavaliselt, ei jätnud ta midagi juhuse hooleks ja ülevõtmispakkumine viidi täide jõhkra kiirusega, mis oli ta võistlejaid üllatanud. „Me tähistame.“

Laureni süda jättis löögi vahele ja enne kui terve mõistus võitu sai, valitses ta peas tunnete virvarr. Tema on ainuke inimene maailmas, kes teab nädala eest tehtud rasedustesti tulemust. Pole mingit võimalust, et Ramon teeb ettepaneku tähistada asjaolu, et Lauren ootab temalt last, mis peab siis ilmselt tähendama – ja siinkohal jättis Laureni süda veel ühe löögi vahele –, et Ramonile meenus, et nende esimesest kohtumisest oli möödunud kuus kuud.

Lauren silmitses siidlipsu, mille ta oli mehele ostnud, piineldes terve lõunavaheaja, kas ta peaks mehele tegema aastapäevakingituse või ei. Ilmselt oli ta teinud õige otsuse. Ramon mäletas tänase päeva erilisust ja täna õhtust süües räägib ta mehele lapsest.

„Suurepärane,“ sosistas ta, suutmata varjata kerget värinat hääles. Tal oli alati olnud keeruline armastust Ramoni vastu salajas hoida ja teadmine lapsest tegi oma tunnete varjamise veelgi raskemaks.

Ramon vaatas kella. „Kohtume kolme tunni pärast restoranis.“

Laurenit läbib tilluke mõnuvärin mõttest, et ta näeb meest jälle, kuid paratamatult tundis ta ärevust, kuna peab mehele lapsest rääkima. „Ma ei jõua ära oodata, millal sind näen,“ sõnas ta. „Minu pärastlõunane koosolek venib lõpmatult.“

Naine oli temast puudust tundnud, tõdes Ramon. Selle mõtte peale tõmbusid ta tumedad kulmud kokku. Mitte ükski naine polnud siiani ta elus nii tähtis olnud, et ta oleks neist puudust tundnud, ja teda jahmatas taipamine, kui tihti ta oli eemal viibides Laurenist mõelnud. Ent ta ei kavatsenud seda äratundmist naisega jagada. Ta ei tahtnud, et Lauren hakkaks arvama, et võib mehe jaoks olla midagi enamat kui armuke.

Ramoni kulm läks sügavamalt kortsu, kui ta mõtted pöördusid uudisele, et pärast lühikest taandumisperioodi on isa vähk tagasi tulnud. Seekord ravimatuna. Nüüd ta mõistis, miks oli isa viimasel ajal üha nõudlikumalt peale käinud, et ta valiks sobiva pruudi – rõhutades sõna *sobiv*, mõtles Ramon süngelt, meenutades, kuidas isa oli nende viimase jutuajamise käigus kaevanud välja vana loo Catalinaga.

Catalina Cortez oli minevikueksimus, keda meelde tuletada oli talle vastukarva, mõtiskles Ramon ärritatult. *Dios*, ta oli olnud testosteroonist ülesköetud kaheksateist-aastane nooruk, kui kaotas südame ja pea võrratule modellile, kelle kaunis vormikas keha ilmus regulaarselt teatud sorti ajakirjade lehekülgedele. Aga peaaegu kaks aastakümnet hiljem ei lase isa tal unustada, et ta oli olnud täis otsusekindlust Catalinaga abielluda.

Ramon ei arvanud, et tema on esimene mees, keda armastuses on narriks tehtud, kuid ta oli saanud hea õppetunni ja teist korda teda narrida pole võimalik. Mälestus sellest, kuidas ta oli leidnud Catalina koos armukesega ja taibanud, et naine on tavaline libu, kes oli tahtnud temaga

abielluda ainult selleks, et saada osa Velaqueze varandusest, puudutas ikka veel hella kohta – kuid veelgi enam haavas alandus, et isal oli olnud õigus.

Palju hullem kui Catalina reetlikkus oli olnud teadmine, et ta valmistab pettumuse oma perekonnale. Kuid kõik see juhtus palju aega tagasi, mõtles Ramon kannatamatult. Sellest ajast saadik oli ta ikka ja jälle kinnitanud isale, et on valmis täitma oma kohust, abielludes naisega, kes on sobilik saama *duquesa*ks, ning sigitama pärija. Nüüd tundus, et sõnalistest kinnitustest ei piisa. Isa on suremas ja ta soovib näha ainukest poega abiellumas. Kohused kutsuvad teda üha valjema häälega ja vabadus koos armukestega naudelda on jõudmas lõpule, sest abielludes kavatses ta olla truu abikaasa oma veel tundmatule pruudile.

„Ramon, oled sa veel seal?“ tiris Laureni hääle ta mõtetest. „Ühendus on vist halb. Ma arvasin, et olen su kaotanud.“

„Olen ikka veel olemas,“ vastas Ramon libedalt. „Õhtul näeme.“ Ta lõpetas kõne ja silmitse aknast Londoni liiklust, adudes, et varasem rahulolutunne oli haihtunud.

Lauren jõudis restorani kümme minutit varem ja läks baari ootama. Kõhus laperdasid liblikad ootusest jälle Ramoni näha. Mehe äraolekul oli Lauren temast kõvasti puudust tundnud ja mõte sellest, kuidas mees reageerib elumuutvale uudisele, mida Lauren kavatses talle rääkida, suurendas ta pinget veelgi.

Kuigi Lauren istus seljaga ukse poole, teadis ta täpselt, millal Ramon restorani sisenes, sest sugenes jahmunud vaikus, millele järgnes restoranikülaliste ja baarisistujate uudishimulik jutukõmin. Ta pööras pead ja ta põlved läksid nõrgaks.

Mehe ligi meeter üheksakümnene kuju, jalustrabavalt hea välimus ja meelas magnetism tõmbasid huvitatud pilke igal pool, kuhu ta läks. Peamiselt naistelt, mõtles Lauren nukralt, kui märkas, kuidas üks baaris istuv veetlev brünnett püüdis kõita Ramoni tähelepanu jalga üle teise heites, nii et seelik kõrgele kerkis.

Kes võiks naisele seda katset pahaks panna? Ramon on läbinisti kütkestav, mõtles Lauren abitult, süda kiiresti tagumas, kui mees tema poole sammus. Ramoni mustad silmad peatusid Laureni näol, näiliselt ükskõiksena teiste ruumis viibivate naiste vastu. Mehe suurepäraselt õmmeldud rätsepaülikond viis tähelepanu ta laiadele õlgadele ja saledale, tugevale kehale, ning restorani ere valgus tantsis ta pronkspruunidel skulptuursetel näojoontel, andes ta mustadele juustele siidise läike. Lähenedes kõverdusid ta sensuaalsed huuled naeratuses, mis puudutas Laureni hingekeeli – see naeratus oli määratud temale ja tekitas tunde, et ta on mehele eriline.

Ramoni armuda ei olnud tal ette kavatsetud. Enne kui Ramon ta ellu tormas, oli ta armastusse suhtunud põlgusega ja kuigi tal oli olnud varasemaid suhteid, olid need toimunud tema seatud tingimustel ja olid jätnud ta tunded puutumata. Kuid Ramon oli teistsugune. Algukest peale oli ta tundnud end mehe seltsis vabalt; mees

oli vaimukas ja intelligentne, tal oli imeline huumorimeel ja Lauren nautis tema seltsi.

Asjaolu, et mees on uskumatult hea armastaja, kes oli andnud talle enesekindluse süüvida omaenese tugevalt kirglikku loomusesse, oli üks neist põhjustest, miks mees oli vallutanud ta südame. Ta pidi tõdema, et just praegu oli see väga tungiv põhjus, kui ta teadvusse jõudis, kuidas ta nibud olid kõvastunud ja hellad, hõõrdudes vastu õlapaelteta siidtoppi, mida ta jaki all kandis.

Mees oli nüüd nii lähedal, et ta võis hingata sisse tema tuttavlikku, vürtsikat lõhnaveet ja tung heita käed ümber kaela ja suruda huuled palavikuliselt mehe suule oli pea-aegu vastupandamatu. Kuid ta surus selle alla teades, et meest kohutab selline tunnete avalik väljanäitus. Ramon hoidis oma eraelu ägedalt endale ja suudles Laurenit ainult omaette olles. Aga kui ta peatus Laurenit ees ja naine nägi ta naeratuses siirast soojust, loobus ta oma ükskõiksest olekust ja naeratas vastu.

„Sa näed jumalik välja, *querida*,“ tervitas Ramon naist, ta sisemuses lahvatas kuumus, kui ta pilk libises üle Laurenit kitsa tulipunase seeliku ja jäi pidama ahvatlevale hõrgutisele siidile ja pitsile, mis piilus jaki alt. „Ja ülimalt seksikas. Üllatav, et sinu firma meessoost advokaadid suudavad tööd teha, kui sina oled nii kütkestav.“

„Kontoris oli mul väga korralik kõrge kaelusega pluus,“ kinnitas Lauren. „Aga ma arvasin, et sulle meeldiks, kui ma panen selga midagi pidulikumat.“ Avara dekolteega mustast siidist õlapaelteta korsett, mis paljastas omajagu rindadevahet, oli maksnud terve varanduse,

kuid Ramoni põskedele valgunud tume puna ütles Laurenile, et kulutus oli iga senti väärt.

„Ma näitan sulle terve öö, kui tänulik ma olen,“ lubas ta naisele kähedalt.

Kuumus mehe sisemuses oli nüüd tukslev, põletav iha, mis keskendus niudeisse ja pani vere ta soontes pulbitsema. Lauren'i meekarva blondid juuksed ja lopsakad vormid moodustasid nauditava vaatepildi ja mis ime siis, et ta oli temast puudust tundnud, kinnitas Ramon endale. Tal oli kange kiusatus naine oma käte vahele haarata ja suruda noile helepunastele pruntis huultele tuline suudlus, nii et naine peab temast ihast värisedes kinni hoidma, aga ta säilitas suure pingutusega enesekontrolli.

Mitte ainult Hispaania paparatsosid ei huvita ühe kõige väljapaistvama ja rikkama perekonna poja tegemised. Inglise meedia oli teda nimetanud kõige hinnatumaks poissmeheks Euroopas ja foto, kus ta suudleb baaris blondi naist, jõuab kindlasti ajalehtedesse ning just seda oli Ramon otsustanud vältida. Ja sõõrmeid puhevile ajades hingas ta sisse Lauren'i lõhnaõli õiearoomi, pani käe kergelt naise pihale ning juhtis ta baarist välja.

„Ma arvan, et meie laud on valmis.“ Ta kummardas kergelt naise poole, kui nad kelnerile järgnesid, ja sosis-tas: „Loodame, et teenindus on täna kiire, *querida*, sest ma olen *väga* näljane.“

Otsustades mehe silmist välgatanud pilgu järgi ei olnud Lauren'il kahtlust, mida ta silmas pidas ja erutusvõbin jooksis mööda ta selgroogu alla. Pärast kahenäda-

last lahusolekut oli Laureni iha mehe järele üha kasvanud. Varsti lähevad nad Ramoni korterisse. Kuid kõigepealt – ta süda puperdas – kõigepealt peab ta ütleva mehele, et ootab temalt last.

Ta lihtsalt ei teadnud, kuidas mees reageerib ta juhtumisi saadud rasedusele. Polnud mingit kahtlust – see *oli* kogemata kombel juhtunud tollel hetkel, kui nad mõlemad olid duši all, meenutas Lauren nukralt. Ta polnud planeerinud praegusel eluhetkel last saada ja oli veetnud terve möödunud nädala, kõikudes paanika ja uskumatu-se vahel. Kuid imelikul kombel oli täna õhtul, kui ta nägi Ramoni, saanud beebist tema jaoks reaalsus, beebi ei olnud enam sinine joon rasedustestil, vaid tema sees kasvav uus elu, mille löid tema ja mees, keda ta armastab.

Ta vajutas hambad alahuulde. Kas Ramon tunneb sedasama? Mees polnud mitte kunagi mingil moel rääkinud tulevikust ja kuigi ta oli suurepärane armastaja, kes kohtles Laurenit hoolivald ning austusega, ei teadnud Lauren, mida mees tema vastu tegelikult tunneb. Kuid mees *oli* kutsunud just täna ta õhtustama, et tähistada kuue kuu möödumist nende kohtumisest, meenutas Lauren endale. Kindlasti tähendab see midagi?

Kelner võttis nende joogitellimuse, Ramon ei kommenteerinud, kui Lauren palus mahla, sest ta oli nende esimesel kohtumisel mehele öelnud, et ta ei salli alkoholi – ehkki polnud paljastanud põhjust, miks ta hoidis karskust. Mälestus sellest, kuidas ema oli oma mured džinni uputanud, kui isa nad maha jättis, oli teema, mida Lauren mitte kellegagi ei jaganud.